

Werk

Verlag: Spithoever

Ort: Romae

Jahr: 1867

Kollektion: digiwunschbuch; varia

Signatur: 4 BIBL I, 877:1

Werk Id: PPN657494976

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN657494976> | LOG_0011

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=657494976>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

ADNOTATIONES

AD GRAECUM TEXTUM PROPHETARUM *)

Pag. 4, a, I, 4. Priora prophetiae verba, ut in Prolegomenis monuimus §. XVI. caractere erecto et purpureo scripta fuere; quorum vix aliquot elementa supersunt, in quibus caetera supplenda sunt hac ratione; ΟΡΑΣΙΣ ΗΝ ΕΙΔΕΝ ΗΣΑΙΑΣ ΥΙΟΣ ΑΜΩΣ ΗΝ ΕΙΔΕΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΟΥΔΑΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΙΑΗΜ ΕΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΖΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΘΑΜ ΚΑΙ ΑΧΑΖ ΚΑΙ ΕΖΕΚΙΟΥ ΟΙ ΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ ΤΗΣ ΙΟΥΔΑΙΑΣ.

Ibid. XIII, 2. Haec et duo, quae praecedunt lineae, caractere rotundiori minimeque inclinato descriptae sunt, et verbum postremum ΥΙΩC scribitur.

Ibid. b, XI, 3. In margine recentiori manu adiunctum est: οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὁλοκληρία, de quo conf. Prolegg. §. XLIV.

Pag. 4, b, lin. ult. 4. Elementa extrema ΤΕΣ erecto caractere sunt exarata.

Pag. 5, b, I, 5. Titulus fere totus evanuit, sed accentus et spiritus atramento descripti conspiciuntur.

Ibid. XV, 6. Idem calligraphus scripsit αὐτο, et superaddito ω emendavit αὐτω.

Pag. 7, b, I, 7. Heic, ut alibi offendes, aliqua desiderantur ex corrosione membranae.

Pag. 9, a, IX, 8. Eadem manus emendavit ματιον, cum antea scripsisset ματιων.

Ibid. XI, 9. Quaedam interlinearia heic adiecta apparent, quorum vix aliquod incertum elementum graecum distinguere potest ..τ..μ...

Ibid. XII, 10. Latina heic sunt quaedam verba interlinearia fere omnino deperdita ...u.. tui est...ma...

Pag. 13, a, VII, 11. Ab eadem manu ἀμπελον pro ἀμπελων emendatum est.

Pag. 14, a, XXI, 12. Interlinearia quaedam vestigia apparent: δεκα ζευγη ἀμπ..... = δεκα

Ibidem b, I, 13. Hic est nota stichometrica XIII. Cf. Prolegg. §. LXIV.

Pag. 17, a, XIX, 14. Apposita hic est notula stichometrica XVII.

Ibid. b, VIII, 15. Eadem manus prius scripserat ἐκαλυπτον.

Pag. 18, a, VII, 16. In margine codicis legimus: Ιστεον ως μεχρι τουτων

(*) Nota numeralis prior indicat editionis nostrae pagellam, litterae a, b eiusdem pagellae primam alteramve columnam, sequens nota numeralis lineam columnae, postremus numerus seriem exhibet numeralium signorum, quae in editione sunt apposita. Cf. Prolegg. §. LXXI.

προηλθεν ωριγενει ο εβδομος των εις τον
προφητην εξηγητικων τομος. *Sciendum quod*
hucusque progressus est Origenis tomus
septimus Enarrationum in Prophetam.
Cf. Prolegg. §. xxxvi. Deinde in codice
sequitur nota XVIII stichometriae.

Ibidem. IX. Ab eodem scriptore in
margine ad verbum Σεραφίμ. haec adiun-
cta est interpretatio unciali caractere:
Σεραφίμ. ερμηνευονται κατα την ελλαδα φω-
νην εμπιπρωντες η εμπριστοι. *Seraphim in*
graeca lingua Inflammantes vel Inflam-
mati interpretantur. Confer Procopium
Gazaeum in Isaiam, editum a Curterio
an. 1580.

Ibidem b, XX, 17. In margine legi-
mus haec ad ea, quae in textu sequun-
tur: Σημαινει δια τουτων την απελθουσιν
πρωτην υπο ρωμαιων τω τοπω πολιορκειαν
μετα τα κατα του σ̄ρς αυτοις τολμηθεντα.
καθ' ην ιουδαιων πλεισται πολεις επι αυ-
τοκρατορος ουεσπασιανου δηωθειςαι αφανεις
παντελος κατεστησαν ως μηδε μνημη αυ-
των μηδε ονομα περιλειπεσθαι. Ο δη εσται
γινωαι και απο της φλαυιου ιωσηπου ιου-
δαϊκης ιστοριας πλειστω . . . μνημονευουσης
ιουδαικων πολεμων εξηνδραποδισμενων υπο
ρωμαιων· κατα δε τους δηλωθεντας χρονους
καθ' ους και οικoi πλειστοι οσοι ανααιρεθεν-
των οικητορων προριζoi ηφανισθησαν. Per
haec ostendit primam, quae ventura
erat a Romanis Loci (sancti) obsidio-
nem post ea quae ipsi (Iudaei) adver-
sum Servatorem ausi sunt. In ea quam-
plurimae Iudaeorum civitates Vespas-
iano Imperatore vastatae penitus dele-
tae sunt, ita ut earum neque nomen ne-
que memoria superesset. Quod quidem
agnoscere est et a Flavii Iosepi historia
Iudaica; quae . . . plurimum e Iudai-

*

cis bellis memoriam exhibet, (et) illo-
rum, qui a Romanis in servitutem sunt
adducti eo tempore, quando plurimae
habitationes . . . incolis interfectis, fundi-
tus sunt deletae. » Confer Procopium
pag. 104. Ibidem haec sequitur adno-
tatio: Αντι δε του « και μετα ταυτα μα-
» κρυνει ο θς τους ανους » σαφεστερον εξε-
δωκεν ο συμμαχος ειπων « μακραν ποιησει
» ο θς τους ανους » Σημαινει ο λογος ην
κατα τον αυτον χρονον υπερειναν αιχμαλω-
σιαν το πληθος του ιουδαιων εθνους και τον
διασκεδασμον ον διεσκεδασθησαν φευγοντες
τας επικειμενας αυτοις συμφορας. Loco vero
illius « *Et post haec elongabit Deus ho-*
mines » clarius reddidit Symmachus di-
cens « *Longe faciet Deus homines.* » Verba
autem haec indicant captivitatem, quam
eodem tempore passa est multitudo gen-
tis Iudaeorum, et dispersionem qua dis-
persi sunt cum instantes aerumnas ef-
fugerent. » Fere ad verbum haec leges
apud Procopium pag. 104. Denique et
aliquot alia adnotationum verba in duo-
bus extremis paginae lineis descripta
fuere, ex quibus hae reliquiae super-
sunt . . . ε . . . φ . . . μακρυνθωσιν του τοπου·
το τνηικαυτα πληθυνθησονται φησιν
ετεροι οντες των προτερων: elongati
fuerint a Loco (sancto) tum multipli-
cabuntur ait cum sint . . . prioribus. »
Cf. Procopium pag. 104.

Pag. 19, a, X, 18. Ad verba και
παλιν εστιν εις προνομην haec adiuncta
sunt in margine uncialia: Επληρουτο δε
και αυτη η προφητεια κατα τους αδριανου
χρονους· καθ' ους δευτερην υπομειναντες ιου-
δαιοι πολιορκειαν εις τοσouto κακων περι-
εστησαν ως τα με(ρη) ιερουσαλημ αυ(της)
εις εσχατα ερημιας ελθειν· αυτοις δε νομοις

και διαταγμασιν αυτοκρατορικοις μηδ' εξ αποπτου την ερημιαν της αυτων μητροπολεως θεωρειν επιτρεπεσθαι. Haec etiam prophetia impleta est Hadriani temporibus; quando Iudaei secundam obsidionem passi in tantum devenere malorum, ut eiusdem Ierosolymae regiones ad extremam desolationem essent adductae, ipsis vero lege et mandato Imperatoris neque e speculis desolationem metropoleos suae conspiciere liceret. » Cf. Procopium pag. 105.

Ibidem XXI, 19. In margine adiungitur: Αραμ η συρια εστιν. Aram Syria est. » Cf. Procopium pag. 109.

Ibidem. Ad verbum Φακες adnotatum legimus: ουτος της σαμαρειας ην βασιλευς· σαμαρια δε εστιν η νυν καλουμενη πολις σεβαστη. Hic erat rex Samariae; Samaria vero est, quae nunc civitas Augusta (Sebaste) appellatur. » Cf. Procopium pag. 108-109.

Ibidem b, III. Interpretatio adest ad verba οικον δαυιδ - ουτως εκαλουντο οι απο γενους δαδ παντες οι εκ διαδοχης αυτου αρχοντες τε και αρχομενοι. Sic appellabantur omnes ex genere David, qui ei fuere successores tum reges tum subditi. » Cf. Procopium pag. 108.

Ibidem X, 20. Ad verbum σαλευθη refertur notula uncialibus descripta litteris: αντι του εθορυβηθη κατα δε τον συμμαχον εκλονηθη: videlicet illud σαλευθη est loco illius εθορυβηθη (turbata est), iuxta Symmachum vero εκλονηθη (excussa est). Ad rem cf. Vercellone in Dissert. de codice nostro p. 16 animadvertit hanc notulam nonnihil praeseferre obscuritatis, praesertim cum nil hac de re in caeteris instrumentis biblicis appareat,

et verbum θορυβέω apud LXX interpretes infrequens, saepe apud Symmachum occurrat; cum autem Aquila verbum κλονέω saepius usurpet. At vero si verba ut sonant accipienda sunt, mihi videtur scholiastes explanare voluisse significationem verbi σαλεύω hoc in loco. Heic enim agitur de arbore a vento commota, et cum verbum σαλεύω a σαλος commotio maris proprius de mari dicatur, hinc scholiastes ait in textu usurpari σαλεύω pro θορυβέω, quod indicat perturbationem. Adiungit tamen hoc in loco Symmachum aptissime scripsisse εκλονηθη; nam κλονεω videtur ad res solidas commotas significandas bene usurpari. Qua in re praetereundum non est et apud Symmachum pro κινέω haberi κλονέω Iudic. IX, 13, ubi quoque de arboribus sermo est. Cf. Prolegg. §. xxxv.

Pag. 20, a, XXV, 21. Ad verbum Εφραιμ in margine legimus ουτως εκαλειτο το πληθος των ενεαημισυ φυλων του ισλ δια τον εξ εφραιμ αυτων βασιλευσαντα. Sic appellabatur multitudo tribuum novem et mediae Israhel, ex eo quod ex Ephraem rex illarum fuerat. » Confer Procopium pag. 109.

Ibidem b, VII, 22. Iam in Prolegomenis §. xxxvi. diximus hic in margine haberi: ιστεον ως μεχρι τουτων ωριγενει προηλθεν ο ογδοος των εις τον προφητην εξηγητικων τομος. Scire est hucusque processisse tomum octavum Explanationum Origenis in Prophetam.

Eodem in loco apposita est nota latina stichometriae XXII.

Pag. 21, b, IV, 25. Ad verbum συριαι haec adnotantur: Σημαινει δια

τουτων ὁ λογος αιγυπτίων ανδρων εφοδον, ὡς δια το λυθροις και αιμασι της (τοις) κατα την ακαθαρτον ειδωλολατρειαν χαιρειν, πα-
ραβαλλειν μυiais. οἱ φησιν, ηξειν επι την ιουδαιων χωραν, ουκ ανευ θυ· νευματι δε αυτου του κυ διεγειροντος και ωσπερ συ-
ριγματι παρορμωντος αυτους, ηκειν απο της αιγυπτου· και ουκ απο πασης ταυ-
της αλλ' εκ μερους αυτης. *Per haec Scriptura indicat Aegyptiorum expeditionem* — quos comparari muscis, eo quod im-
mundo idolorum cultui intenti sanie et sanguine delectantur — ubi dicit venire super regionem Iudaeorum non sine Dei consilio — eiusdem autem Domini nutu, il-
los veluti sibilo excitantis ac cientis ve-
nire ab Aegypto; non vero ab universa hac regione, sed ab eius parte. » Cf. Procopium pag. 119.

Ibidem VIII, 24. Interpretatio haec adiungitur verbo μελισση: — Δυναμιν λεγει της (lege την) ασσυριων πολεμικην ην δια το πολεμικω κεντρω κεχρησθαι και των λοιπων εθνων τοτε κρατειν, μελισση ὁ λογος απεικασεν. *Bellicam Assyriorum virtutem indicat, quam Scriptura api comparavit, eo quod bellico utebantur aculeo, et tunc caeteris gentibus dominabantur.* » Cf. Procopium pag. 119–120.

Sequitur et altera adnotatio ad ver-
sic. 19. Πεπληρωται δε ταυτα κατα τους χρονους της πρωτης πολιορκειας της ιερου-
σαλημ της υπο βαβυλωνιων γερομενης· καθ' ους αιγυπτιοι μεν αι καλουμεναι μυiai· οτε τουτον (lege τουτων) βασιλευς φαραω νε-
χχω ..πελθων ιουδαιων χωρα, τ.... ιωσιαν βασιλεα ... ρουσαλημ των ... φανων και θε... ανδρων ουδ.... υτε.... Ετ.....ας δη ως ... ε ασσυριους οικητορα ... τ... ιου-
δαιων χωρας κατεστησεν. *Haec autem im-*

*pleta sunt tempore primae obsidionis, quae a Babyloniis facta est; quo tem-
pore aderant quidem Aegyptii, qui mu-
scae vocantur: quando illorum rex Pha-
rao Nechao regionem Iudaeorum aggres-
sus Iosiam regem Ierusalem homi-
num Assyrios constituit
habitatores regionis Iudaeorum. Quae
Procopius habet pag. 120, nonnihil con-
ferrent ad supplenda, quae in codice
perierunt.*

Ibid. XIX. Ad verba Εν τη ημερα κ. τ. λ. refertur adnotatio: Σημαινει δια τουτων της ασσυριων και χαλδαιων αρχη... καθαιρεσιν· παρετειναν μεν γαρ ασσυριοι κρα-
τούντες τη.... αιγυπτου τε και λιβυης και των πλειστων μερων του παν.... χιλιοις που τριακοσιοις· διο φησιν — εν τη ημερα ε.... του βασιλεως ασσυριων ου την κεφαλην μο-
νον τ.... (quae sequuntur in superiore margine sequentis paginae codicis le-
gimus) οτε της οικουμενης εκρατ.... ασσυ-
ριοι αλλα και τας τριχας των ποδων δηλαδη το ανδρει... μ... και τον π... γ.... τεστιν τον κατα φυσιν ανοις πρεποντα κοσμον. *His si-
gnificat ... eversionem principatus Assy-
riorum et Chaldaeorum. Siquidem As-
syrii imperii fines propagarunt super
Aegyptum et Lybiam plurimasque re-
giones ... (per annos) mille et tercentos.
Iccirco dicit — In die illa radet Domi-
nus, non modo caput (ex Procopio
pag. 120 adiunge παλαι κομωσαν olim
coma superbum) quando orbi domina-
bantur Assyrii; sed et pilos pedum;
idest virilem ... et barbam, quae a na-
tura conveniens datum est viris orna-
mentum.*

Ibid. XXI, 25. Supra verbo ME-
ΘΥCΜΕΝΩ legimus minori chara-

ctere, fortasse saeculi XI, inter lineas μεμισθωμ.

Eodem autem in loco ad verbum praecedens ξυρω adnotatur caractere unciali: Ξυρον δε μεμεθυσμεν... του κυ λεγει ετερον τι πολεμικον γενος δι ου την πασαν βασιλειαν και δυναστει... ξυρ...φ... του θυ. *Novacula inebriata... Domini indicat aliam quamdam gentem bellicosam, per quam omne regnum et potentiam Deum.*

Pag. 22, a, XIV, 26. Minoribus graecis litteris et recentioribus caeteris in margine quaedam adiecta sunt, quorum nulla integra verba legere datum est.

Pag. 25, a, I, 27. Et hic etiam adnotatum aliquid minori caractere conspicimus, cuius has reliquias excerpere potuimus + Τι δε εστιν το υδωρ του σιλωαμ· ο επηγγελμενος..... υδατος ζωντος αλλομενου εις ζωνη αιωνιον.... τι ειρηη... λανθανοντως και ησυχως συνεπορευετο τω λαω + *Quid est aqua Siloam; qui praenuntiatus... aquae vivae salientis in vitam aeternam... quid... clam et placide confluit populo.*

Ibid. b. Legimus + Πεπληρωται δε ταυτα κατα την ιστοριαν επι των του Ιερεμιου του προφητου χρονων καθ' ων επιστας ναβουχοδονοσορ ο των ασσυριων βασιλευς... ας αυτους... ατωτευσεν + *Haec impleta sunt tempore Ieremiae prophetae, quando Nabuchodonosor rex Assyriorum castra posuit.* » Conf. Procopium. pag. 129.

Pag. 24, b, XII, 28. Quamquam illud τότε in medio lineae sit post aliquid spatii vacui descriptum; in margine tamen adest signum -- quod indicat sectionem incohendam, quod saepe in codice factum est. Animadversione quidem digna res est in vetustissimis

codicibus, praesertim in Vaticano 1209, non semper initium a linea, sed aliquod spatium vacuum indicare sectiones.

Pag. 25, b, XX. In margine post signum ÷ quod respondet verbo ποιει in textu, legimus unciali caractere scriptum ΠΙΕ.

Pag. 28, in fine 29. Post haec folium desideratur.

Pag. 30, in fine 30. Extremae litterae adiunctae huic pagellae erectiori forma descriptae sunt, ut et in Prolegomenis monere curavimus.

Pag. 31, b, XXI, et seqq. 31. Haec verba maioribus characteris formis expressa, in codice rubro colore et erecta forma sunt exarata.

Pag. 32, a, in fine 32. Idem calligraphus prius scripserat σπλωμαχω.

Ibidem b, in fine 33. Et heic folium deest.

Pag. 33, a, X, 34. Sic ποιμαινες pro ποιμενες in codice legimus.

Pag. 34, b, XV, 35. Et hic quoque, quin a linea textus exordiat, vidimus signum -- distinctionis.

Pag. 35, a, XXI, 36. Hoc in loco κατα iteratum erat ex errore; ideoque postea abrasum est.

Pag. 37, a, in fine 37. Verba aliquot hic fuerant purpureis descripta litteris.

Ibid. b, XI. Legendum est βοσκηθησονται.

Pag. 38, a, V, 38. Titulus miniatus excitari nequivit.

Ibidem XXII. Legendum est περιζωσασθαι, quod apud alios est περιζωσασθε.

Pag. 38, b, II, 39. Verbum ολουζεται superimposito ε in postrema syl-

laba emendatum est ολολυζετε, quod a prima manu factum videtur.

Pag. 59, a, XXIV. Dividenda forte sunt verba επιτα δε.

Pag. 44, a, XIV, 40. Titulus purpureus evanuit: ubi legendum erat TO PHMA KATA ΔΑΜΑΣΚΟΥ.

Ibid. b, V. Coniunge τα δε et lege ταδε.

Ibidem XIX. In codice legimus καταλειφθη.

Pag. 42, a, XIII, 44. Dividimus ονκοφονται ut in Sixtina editione legitur; codex autem noster haud vetat, quominus quis dividat ου κοφονται.

Ibidem XV, 42. In margine adest signum — sectionis.

Ibidem b, XIII, 43. Nota stichometrica XLVI, quae textui latino marginis respondet, ad latus textus graeci heic adiuncta est.

Pag. 43, a, XXV. Lege κατοικουμενη.

Pag. 44, a, XIV, 44. Eadem videtur manus, quae inscripto ο voluit legendum ελπιζον pro ελπιζων, quod mendum erat.

Ibidem XXI, 45. Visionis titulus ΟΡΑΣΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ non apparet.

Pag. 45, a, IV. Coniungenda sunt Τα δε, et Ταδε legendum.

Ibidem b, XIX. Lege συμβουλοι.

Pag. 46, b, XIX, 46. Heic adest — signum distinctionis.

Pag. 47, a, XVII. Videtur calligraphus antea scripsisse ιασονται, ac deinde emendasse ιασεται.

Ibidem XXIII, 47. Hoc in loco tantum graeca nota stichometriae N quinquaginta calligraphus in margine apposuit. » Confer Prolegg. §. XLIV.

Ibidem b, XVI, et seqq. 48. Titulus purpureus evanuit, tantummodo spiritus et accentus atramento consignati superfuerunt. Hic iuxta Sixtinam editionem legendum erat: ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΟΤΕ ΕΙΣΗΛΘΕ ΤΑΝΑΘΑΝ ΕΙΣ ΑΖΩΤΟΝ ΗΝΙΚΑ ΑΠΕΣΤΑΛΗ ΥΠΟ ΑΡΝΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΣΣΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΟΛΕΜΗΣΕ ΤΗΝ ΑΖΩΤΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΒΕΝ ΑΥΤΗΝ ΤΟΤΕ ΕΛΑΛΗΣΕ ΚΣ ΠΡΟΣ ΗΣΑΙΑΝ ΥΙΟΝ ΑΜΩΣ ΛΕΓΩΝ.

Pag. 48, b, XVI, 49. In hac linea visionis inscriptio minio exarata fuit. ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ.

Pag. 50. In ipsa fronte paginae num. 50 animadvertimus nonnullas abrasiones profundiores hinc inde ad latus tituli ✠ ΗΣΑΙΑΣ ✠, quo in loco fortasse olim descriptus fuit purpureus titulus, qui in ipso initio contextus desideratur: ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΙΔΟΥΜΑΙΑΣ.

Ibid. b, I. Legendum est μισθωτου.

Ibid. IX, 51. Titulus ΤΟ PHMA ΤΗΣ ΦΑΡΑΓΓΟΣ ΣΙΩΝ evanuit.

Pag. 51, b, V, 52. Illud, quod apostrophon appellatur απ' ex errore ibi adiunctum est vel a primo amanuensi vel alia manu; fortasse erat apponendum extremo verbo sequentis lineae υδωρ; quod nonnumquam in huiusmodi verbis observatum fuisse monuimus. Cf. Prolegg. §. xx.

Ibidem XXVI. Lege κλαυθρον.

Pag. 52, a, XIX, 53. Qui latinam circa Isaiam descripsit versionem hic adiunxit notam numeralem stichometriae ϛζ; scilicet sectionem quinquagesimam septimam.

Ibid. XXI, 54. Cum prius scripsis-

set σωμαν, eadem manus σομαν emendatum voluit.

Pag. 53, b, VIII, 55. Inscriptio ΤΟ PHMA ΤΥΡΟΥ olim miniata, non apparet.

Ibidem XVIII. Legendum est .εταβολοι, videlicet μεταβολοι.

Pag. 54, a, XXVIII. Emendandum est ενδοξων.

Ibidem b, V. Scribendum erat .χονται pro χ.ονται.

Ibid. XI, 56. Latinus scriptor numeralem sectionis notam graece latineque adiecit LVIII, νθ.

Ibidem XXIV. Legendum est υπο.

Pag. 55, b, XIII, 57. Uti alias vidimus, numeri appositum sunt LXI .α nempe ξα.

Ibidem XXII. Lege και ο παις.

Pag. 56, a, XI, 58. In hac lineola videtur legendum επενθησεν (οι) υψηλ (οι) της γης quod mendum est.

Pag. 58, a, XXIV, 59. Haec littera initialis in codice quamquam sit caeteris initialibus minor; tamen maior est litteris totius textus; ideoque diversa forma exprimenda nobis fuit. Idem dicendum est de reliquis initialibus in versiculis canticorum. Cf. Prolegg. §. xvii.

Ibidem b, X, 60. Eadem prima manus videtur adiecissee in verbo πολει elementum ε, quod suprascriptit.

Ibidem XXII, 61. Hic est nota stichometrica latina LXIII. et graeca ξδ.

Pag. 59, a, XV, 62. Superimpositas verbo και vidimus virgulas tres (,) quibus sectionum quarundam initium in codice nostro solet indicari. Conf. Prolegg. §. xxi.

Ibidem XX. Delendum est ε male iteratum.

Ibidem b, VII. Lege επεβαλεν.

Pag. 60, a, III. Eadem manus scripserat του, et deinde addidit ε, unde τους legitur.

Ibidem XIII. Legi debet παρεσκευασμενη.

Ibidem XXI, 63. Nota numeralis latina LXVI visitur, quam et graeca ξς sequebatur, sed sub atramento secundae scriptionis codicis maxima ex parte sepulta est.

Pag. 61, a, XXV, 64. Adiuncta hic est nota numeralis LXVIII, ξη.

Ibidem XXVI. Illud Αλλα non erat interior retrahendum.

Ibidem b, V, 65. Illud ε eadem videtur manus prima adiunxisse superius eodem caractere unciali scriptum.

Ibidem XXVII, 66. Numerales notas legimus LXVIII, ξθ.

Pag. 63, a, XXV. Legendum est ξηρανθησαι.

Ibidem XXVI, 67. Nota numeralis latina heic est LXXI; at vero graece descriptam videmus πα, quae est LXXXI, pro οα nempe LXXI.

Ibidem b, XXVI, 68. Et hic quoque latine est LXXII, graece vero πβ.

Pag. 64, a, XXVI, 69. Eadem manus scripserat αυτω, emendavit autem αυτο.

Ibidem b, XII, 70. Nota numeralis LXXIII hic apparet.

Pag. 65, a, XXVIII, 71. Elementa priora notae numeralis LXX.... supersunt.

Pag. 66, b, XIII. Legendum heic est συντετμημενα.

Pag. 67, a, II, 72. Idem calligraphus scripserat σπειρει, ac postea addito ε in priori syllaba, legendum voluit σπειρει.

Ibidem VIII, 73. Stichometriae nota LXXVI hic est apposita.

Ibidem b, II, 74. Ad verbum ουαι signum 3, ab altera manu adiectum est, quod indicat sectionis divisionem.

Pag. 69, a, XII, 75. Secunda manus signa 3, distinctionis ad verbum και adiunxit.

Pag. 70, b, VII, 76. Eadem prima manus, quae scripsit αυτου, extremis litteris superimposuit ων; unde legendum esset αυτων.

Ibid. XXVIII, 77. Post haec folium desideratur.

Pag. 74, b, XVII, 78. Hic est nota stichometrica LXXV...

Pag. 73, a, X, 79. Idem calligraphus scripserat κυκλωθεν, et emendavit κυκλοθεν.

Ibidem XX. Legendum est ετοιμα..θη, videlicet ετοιμασθη.

Pag. 74, b, XXVIII, 80. Desunt nonnullae paginae in codice.

Pag. 75. In fronte pagellae numeros indices capitis emenda XXXIV.

Ibidem a, XIII, 81. Eadem videtur, manus, quae antea scripserat σιων πολις, postea minori littera superius adiunxit η, ita ut legendum esset σιων η πολις.

Ibidem XVI, 82. Principio scriptum fuerat ιηλ, scilicet ισραηλ; at videtur eadem manus postea scripsisse ιλημ, videlicet ιερουσαλημ.

Ibidem XVII. Legendum est σιστωσιν.

Ibidem b, XIX, 83. Stichometriae nota XCVI.

Ibidem XXVIII, 84. Idem calligra-

phus scripsit ακουσατο; deinde per obelum expuncto ο, et superaddito ω, emendavit ακουσατω.

Pag. 76, b, XXVII, 85. Hic καιομενη scribitur in codice.

Pag. 77, 86. In inscriptione paginae notandum est, numerum ΙϚ in angulo codicis appositum, nempe quaternionis sexti ac decimi signum, corroso margine periisse.

Ibidem a, I, 87. Sic emendasse apparet prima manus, cum antea scripsisset σβεσθησονται.

Pag. 80, b, V, 88. Signum distinctionis -- hic adest.

Pag. 84, a, XI. Legendum est μεγαλη ιουδ(αιστι).

Pag. 82, b, VI, 89. Vel suboscure apparet ο ab antiqua manu extremae syllabae verbi ειπαν inscriptum, ita ut legendum sit ειπον.

Ibidem in fine 90. Folia duo media quaternionis desunt.

Pag. 83, a, XVII. Hic legendum est κλαυθρω.

Ibidem b, in fine 94. Hoc pacto quae non apparent in titulo cantici Ezechiae supplenda sunt ΠροΣΕΥΧΗ ΕΖΕΚΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΙΟΥδαιΑΣ ΗΝΙΚΑ εμαΛαχισΘΗ ΚΑΙ ΑΝεστη εκ ΤΗΣ μΑλαχιας αυΤΟΥ.

Pag. 84, a, I, 92. Prioris lineae verba Εγω ειπα εν τω υ praeter Ε speciosum (Confer Prolegg. §. xvii.), olim purpureo distincta colore evanuerunt.

Pag. 85, b, XIV, 93. Ex errore scriptum est κα pro κ, scilicet και.

Pag. 86, in fine 94. Tria postrema litterarum elementa ΤΙΑ, ut alias, erectiori describuntur caractere.

Pag. 87, in fine 95. Hic quoque postremum verbum ΓΗΝ eodem pacto describitur.

Pag. 90, b, X, 96. Prius scriptum est το, deinde superimposito ω voluerunt legi τω.

Pag. 94, a, VIII, 97. Hac ratione ειμη in codice scribitur; longe tamen melius ειμι legendum.

Ibidem in fine 98. Uti calligraphos mos est, extremum ΓΑΡ erectis describitur litteris.

Pag. 92, b, XIX, 99. Pro γνωσωμεθα voluerunt emendatum γνωσομεθα.

Pag. 95, a, V, 100. Nota stichometrica CXIII hic est apposita; quae tamen, ut est in versione latina, responderet verbis: $\overline{\kappa\epsilon} \text{ } \overline{\sigma} \text{ } \overline{\theta\varsigma} \text{ } \tau\omega\upsilon\upsilon \text{ } \delta\upsilon\upsilon\upsilon\alpha\mu\epsilon\omega\upsilon.$ paulo inferius.

Pag. 96, a, XXII. A prima manu sic $\sigma\varsigma$ emendatum apparet, cum antea $\omega\varsigma$ scriptum fuisset.

Ibidem b, II, 104. Ita emendatum videtur a prima manu; antea enim erat ημαρτωσαν.

Pag. 97, b, XVII, 102. In margine signum — distinctionis apparet.

Pag. 99, a, XXI, 103. Calligraphus scripsit . . . ησω, postquam videtur scripsisse . . . ησε.

Pag. 104, a, XVIII, 104. Signum distinctionis — hic adest.

Pag. 102, b, XXI, 103. Altera videtur manus voluisse scribendum θεμελεια superaddito ε postremo.

Pag. 103, b, IV, 106. Antea scriptum fuerat λεγειν, quod emendatum est.

Pag. 104 in fine 107. Plura hic desiderantur in palimpsesto.

Pag. 105, b, I, 108. Hoc et quod

sequitur fragmentum, reperta sunt in lacinia adhaerente ad calcem codicis Bibliothecae nostrae A, α, VI, (Confer. Prolegg. §. X). Mirandum certe nobis erat reperiri hoc frustulum, quod indubie codicis nostri prophetici fuit, nullam passum abrasionem, quamquam male affectum sit; quapropter ex eo melius apparet, qui fuerit character atque color scriptionis in codice vetustissimo.

Pag. 109, b, in fine 109. Aliquot desiderantur.

Pag. 112, b, XXII, 110. Emendatum est φαγετε pro φαγεται.

Pag. 113, in fine 111. Post haec nil aliud ex Isaia reperire datum est.

Pag. 114, initio 112. Haec et duo, quae sequuntur pagellae, ex palimpsesto eiusdem codicis collocato in libro mss. Bibliothecae nostrae B. β. III. (Confer Prolegg. §. vi.) eruta sunt.

Pag. 115, in fine 113. Adeo abrasa fuit membrana, ut certus huius textus locus in fine paginae recognosci nequiverit.

Pag. 116, initio, 114. Quae in hac pagina legimus, etsi in editione vulgata latina ad Cap. LI, 13 et seqq. Ieremiae reperiantur, apud LXX vero Interpretes ad Cap. XXXVIII, 13 collocata sunt.

Ibidem in fine 115. Caetera desiderantur.

Pag. 117, a, I, 116. Haec pagina una illarum est, quae tertio descripta fuit; ideoque textus noster sub duplici sepultus scriptura eruendus fuit. Confer Prolegg. §. vii.

Ibidem XIV, 117. Videtur aliquid

inscriptum supra extremis elementis verbi παιδες, quod mendum est pro παιδαις.

Pag. 118, a, I, 118. Pagella haec tertio ad scriptionem usurpata est.

Ibidem b, XI, 119. Antea scriptum est (πν)χων; sed superaddito a vetustissima manu ε, legendum fuit (πν)χεων.

Pag. 119, a, I, 120. Pagina est tertio scripta.

Pag. 120, a, I, 121. Et haec quoque pagina ter exscripta est.

Ibidem b, in fine 122. Folia tria codicis desiderantur.

Pag. 121, a, I, 123. Tertio descripta fuit haec pagina.

Pag. 122, a, I, 124. Item hic habemus paginam erasam ad tertiam excipiendam scripturam.

Ibidem b, XXII, 125. Eadem manus scripsit γνωστων, emendavitque γνωστων.

Pag. 123-124, a, I, 126-127. Paginae ter descriptae.

Pag. 124, in fine 128. Hucusque ex Baruch reperta sunt.

Pag. 125, a, I, 129. Pagella tertio ad scriptionem accommodata est.

Ibidem VIII, 150. Heic olim, ut in sequentibus locis similibus factum est, purpureo colore graece descriptae fuerunt numerales notae hebraicae. Supple hoc in loco THΘ.

Ibidem XIX, 151. Supplendum ΙΩΔ

Ibidem b, II, 152. Suple ΚΑΦ.

Ibidem XIII, 153. Supple ΛΑΜΕΔ.

Ibidem XXIII, 154. Nulla interposita est linea ad excipiendum ΜΗΜ, quod tamen capere poterat spatium reliquum post verbum αυτου.

Pag. 126, a, I, 155. Pagina haec, ut praecedentes, tertio scripta est.

Ibidem X, 156. Supple ΝΟΥΝ.

Ibidem XXI, 157. Hic locus erat ΣΑΜΕΧ.

Ibidem b, VI, 158. Supple ΑΙΝ.

Ibidem XVI, 159. Supple ΦΗ.

Ibidem in fine 140. Folium antiqui codicis excidit.

Pag. 127, a, I, 141. Pagina tertio ad scriptionem usurpata.

Ibidem II, 142. Calligraphus cum scripsisset ιουδα ταπειν(ου)μενον, superaddito η in fine verbi, voluit legendum ταπεινουμενην.

Ibidem IV, 143. Supple ΟΥΑΥ.

Ibidem XVI, 144. Supple ΖΑΙΝ.

Ibidem XX, 145. Membrana heic perforata est.

Ibidem b, I, 146. Nullum apparet spatium ad excipiendum ΗΘ, quod fortasse collocatam fuit in eadem linea, ac titulum paginae habemus.

Ibidem XI, 147. Supple ΤΗΘ.

Ibidem XXII, 148. Non est linea interposita ad ΙΩΔ tantum capiendum.

Pag. 128, a, I, 149. Pagina τριγραπτος est haec.

Ibidem VII, 150. Nulla linea apparet ad excipiendum ΚΑΦ.

Ibidem XIX, 151. Supple ΛΑΜΕΔ.

Ibidem b, V, 152. Hic adiungendum erat ΜΗΜ.

Ibidem XV, 153. Supple ΝΟΥΝ.

Ibidem in fine 154. Hic explicit, quod ex Threnis Ieremiae reperimus.

Pag. 129, a, I, 155. Pagina, ut praecedentes, τριγραπτος.

Pag. 150, a, I, 156. Item pagina tertio descripta.

Ibidem XXIII, 157. Illud τω forte ex errore calligraphi iteratum est.

Ibidem in fine 158. Hucusque ex Epistola Ieremiae invenimus.

Pag. 151, a, I, 159. Pagina tertio descripta.

Ibidem b, XIV, 160. Vix aut ne vix quidem apparet super extrema diphthongo verbi επιγνωσεσθαι superimpositum ε ita, ut legendum sit επιγνωσεσθε.

Pag. 152, a, I, 161. Pagina ter descripta.

Ibidem b, XIII, 162. Alia manus emendavit γνωσεσθε pro γνωσεσθαι.

Ibidem in fine 163. Nonnulla desiderantur.

Pag. 153, a, I, 164. Pagina tertio descripta fuit.

Pag. 154, a, I, 165. Item tertio descripta pagina.

Pag. 155, a, I, 166. Pagina τριγραπτος, ut caeterae.

Pag. 156, a, I, 167. Etsi altera pagina antica tertio descripta fuerit; heic tamen nullum vidimus vestigium scriptionis secundae, nempe Paracletici.

Ibidem in fine 168. Desunt aliquot.

Pag. 157, a, I, 169. Pagina tertio descripta fuit.

Ibidem b, V, 170. Indicium vix apparet aliquando pro συ emendatum fuisse σοι.

Pag. 158, a, I, 171. Paginam τριγραπτον habemus.

Pag. 159, a, I, 172. Item pagina τριγραπτος.

Pag. 140, a, I, 173. Pagina et haec tertio descripta fuit.

Ibidem b, III, 174. Aliis placuit legendum ησεβησας, nos maluimus distinguere ης εβησας, cum de via sermo sit.

Ibidem in fine 175. Desunt aliqua.

Pag. 144, a, I, 176. Pagina ter descripta.

Ibidem in fine 177. Nonnulla desiderantur.

Pag. 142, a, I, 178. Pagina ter descripta.

Ibidem b, II, 179. Eadem manus videtur emendasse αναγγειλαι pro αναγγειλε.

Pag. 145, a, I, 180. Pagina tertio descripta.

Ibidem in fine 181. Desunt aliqua.

Pag. 145, in fine 182. Aliquot folia desiderantur.

Pag. 146, in fine 183. Et post haec quaedam non sunt reperta.

Pag. 148, in fine 184. Nonnulla postea desunt. In margine inferiori vestigia remanent verborum + ουδον κ₂ το υπερθυρον.

Pag. 149, in fine 185. Nonnulla desiderantur.

Pag. 154, in fine 186. Desunt folia aliquot.

Pag. 155, a, III, 187. Haec et tres, quae sequuntur lineae, characteribus grandioribus et erectioribus sunt descriptae.

Ibidem in fine 188. Desunt aliqua.

Pag. 157, in fine 189. Hic quoque aliqua desunt.

Pag. 158, a, I, 190. Lineae priores erectiori descriptae fuerunt olim characterе purpureoque colore; sed modo evanuerunt in pagina tertio descripta.

Ibidem b, XIX, 191. Pro τεσσαρες aliquando τεσσερες scriptum videtur.

Pag. 159, a, I, 192. Pagina tertio descripta.

Pag. 162, a, I, 193. Pagina videtur tertio descripta.

Ibidem b, XVII, 194. In spatio quod superest videntur vestigia quaedam maiorum characterum. Forte heic legebatur ΟΡΑΣΙΣ et consequens visionis nota numeralis; sed omnia valde oblitterata sunt.

Pag. 164, a, I, 195. Pagina tertio descripta fuit.

Pag. 165, a, I, 196. Item tertio descripta est haec pagina.

Ibidem in fine 197. Desunt aliqua.

Pag. 166, a, I, 198. Et haec pagina τριγραπτος est.

Ibidem VII, 199. Pro ημαρτομεν posterius videtur mutatum ημαρτωμεν.

Ibidem XVI, 200. Forte αυτ.. expletum est per ου et per ω-; alterum enim alteri superimpositum fuisse videtur.

Pag. 167, a, I, 201. Pagina τριγραπτος est.

Ibidem in fine 202. Desiderantur aliqua.

Pag. 169, b, I, 203. Initium historiae draconis et Beli.

Ibidem in fine 204. Reliqua Danielis desiderantur.

Pag. 170, a, I, 205. Hocce Oseae fragmentum venit ex codice Cryptoferatensi B, β, III, de quo diximus in Prolegomenis §. vi.

Pag. 171, a, I, 206. In palimpsesto praedicti codicis et hoc legimus Amos fragmentum.

Pag. 172, a, I, 207. In his duobus pagellis, quae sunt ex prophetia Sophoniae, accentus spiritusque frequentes occurrunt; sed a posteriori manu affixi sunt.

Ibidem b, I, 208. Scriptum fuit αναστεμα, emendatum vero αναστημα.

Pag. 173, a, VIII, 209. Pro εμμεσω altera manus scriptum voluit εν μεσω, quod saepe occurrit.

Ibidem X, 210. Eadem manus videtur pro ποιησει emendasse ποιηση.

Ibidem XV, 211. Videtur απαιτησει postea scriptum pro απετησει.

Ibidem XXVI, 212. Altera manus obelo transfixit primum elementum diphthongi in verbo εξελειπον.

Ibidem b, III, 213. Posterior scriptor pro φοβεισθαι emendavit φοβεισθε.

Ibidem XI, 214. Pro επιφυλις emendatum ita est.

Ibidem in fine 215. Reliqua Sophoniae desunt.

Pag. 174, a, XI, 216. Uti superius monuimus, altera manus scripsit εν μεσω.

Ibidem XV, 217. Prima manus scripsit σισω, altera σεισω.

Pag. 175, b, II, 218. Pro εμεισιτε scriptum est postea εμισειτε.

Ibidem in fine 219. Aggaei nil ulterius reperimus.

Pag. 176, a, III, 220. Pro διασκορπησαι, altera manus διασκορπισαι.

Ibidem b, II. Scriptum postea est εν μεσω pro εμμεσω; quod his in locis quatuor vicibus factum est.

Pag. 177, a, XXVII, 221. Altera manus scriptum voluit αιρετιει.

Ibidem b, IX, 222. Videtur ab alia manu scriptum ειστηκει.

Ibidem XVIII, 223. Pro ουχ postea emendatum est ουκ.

Ibidem XXIII, 224. Ut supra alia manus ειστηκει.

Ibidem in fine 225. Nonnulla heic desunt.

Pag. 178, a, XI, 226. Altera manus scripsit *εωρακα*.

Pag. 179, a, XX, 227. Valde difficile erat videre quid sub secundo elemento primus calligraphus descripserat; nunc tamen *κυλιονται* legitur.

Ibidem b, I, 228. Emendatum est *πρωϊμον*.

Ibidem XVII, 229. Secunda manus scripsit *ιασις*; sed forte antea *ιασεις* scriptum fuerat.

Pag. 181, b, VI, 230. Videtur a secunda manu emendatum *ποιμενων*.

Ibidem XV, 231. Secunda manus legendum voluit *ποιμαινετε*.

Ibidem XX, 232. In fine lineae signum aliquod apparet, quod forte habendum est pro *λ*; unde pro *μετεμελλοντο* legendum esset *μετεμελλοντο*.

Ibidem XXI, 233. Eadem prima manus cum scripsisset *πολουντες*, emendavit *πωλουντες*.

Ibidem XXVIII, 234. Primo scriptum fuisse videtur *φισομαι*; sed ab eadem manu postea emendatum est.

Ibidem in fine 235. Nonnulla post haec desiderantur.

Pag. 182, b, II, 236. Verbi *εμπε...ται*, scilicet *εμπεζεται*, secundum *ε* obelo transfixum est, et superius altera ut videtur,

manus diphthongum *αι* consignavit.

Pag. 184, a, XXVI, 237. Altera manus scribendum voluit *..πολελειμ...*; etenim alterum *ε* a recentiori manu fuisse adiectum praecipue atramenti varietas demonstrat.

Pag. 185, b, XIX, 238. Item altera manus mutavit *υπολειφ...*

Pag. 187, a, IV, 239. Eadem videtur manus, quae scripserat *ψυχη*, emendavitque *ψυχος*.

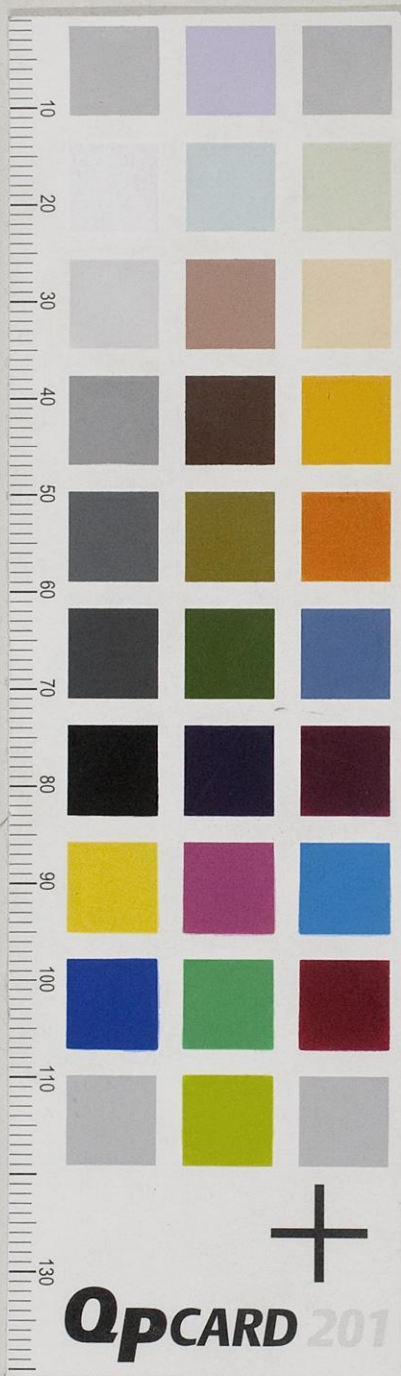
Pag. 188, b, XX, 240. Idem scriptor pro *αναβοσιν* emendavit.

Pag. 189, b, VI, 241. Videtur *μ* obelo deletum ita, ut legendum esset *ληφονται*.

Ibidem XIV, 242. Quod restat spatii nonnullis ornamentis calamo descriptis videtur fuisse occupatum, et forte haec inter erat nomen prophetae Zachariae litteris altera alteri superimpositis exaratum.

Pag. 192, b, XXIV, 243. Dividimus *ουκ αλλος*, non vero *ου καλλος*, ut aliqui habent libri; quoniam inter *κ* et *α* vestigium cuiusdam signi orthographici, quod apostrophon videtur, iam olim exaratum apparet.

Pag. 193, b, XI, 244. Vix aut ne vix quidem apparet signum aliquod emendationis in verbo *υμεις* quod in codice pro *υμεις* descriptum est.

QpCARD 201

© SUB GÖTTINGEN / GDZ | 2010